HAR NI VÄNNER I SVERIGE?

Här är ett tillfälle för Svenska Canada Tidningens prenumeranter att sända tidningen till bekanta i gamla landet

GRATIS

Uppbetala prenumerationsavgiften i förskott, sänd oss adress till vilken Ni önskar tidningen sänd, och vi vilja sända den GRATIS för återstående delen av året.

Detta anbud gäller även för nu uppbetalda prenumeranter. Sänd oss namn och adress i Sverige, det är allt.

SVENSKA CANADA TIDNINGEN
325 Logan Ave., Winnipeg, Man.

MARGUERITA BRYANT

ETT VÅGAT GIFTERMÅL

Till svenska av

M. ISBERG

(Forts.)

— Nej, jag vill hellre dö i den- kväll än leva utan Dora — nu, arade Herron lidelsefullt, och dan gjorde Royce honom inte ra frågor. Svaret hade till- edsställt honom.

Det var endast en förändring yce bett Herron göra i sin om- vning. Han hade bett honom av- eda Mathews, och det hade ock- blivit gjort. Mathews hade er- illit en rikligt tilltagen årlig nsion och fått resa sin väg. arles var kvar, undrande, tvek- m, men så tillgiven sin svår- ndterlige husbonde, att han lyd- order. Fru Grant hade helt och llet övergått till doktorns sida. an hade talat med henne, gjort nne frågor, bett om hennes bi- ånd och vunnit henne för sin k.

— —

Royce vaknade en morgon med nsian av att stunden var inne h att man ingenting vann på att juta upp saken ytterligare. Hans ida skyddslingar bunde inte ta emot mera av de rudimentära pplysningar han var i stånd att va dem.

Det fanns en liten klubb i Lon- on, där sex eller sju män sam- anträffade ibland och utbytte inkar och meddelade varandra na sällsamma erfarenheter. De oro till största delen läkare, som vvikit från de ortodoxa meto- erna. Det skrevs inte mycket m deras verksamhet och de fäste ite uppmärksamheten vid sig, och nda sysslade skönlitteraturen ed dem — en skönlitteratur, för ilken verkligheten kanske ligger ll grund i högre grad än läsaren anligen tror.

Royce hade varit i förbindelse ed dessa män, med vilka han amarbetade, och denna morgon tod han och grubblade på om han kulle använda vissa symboler, om de skickat honom. Det be- odde på om det kunde göra hans kyddslingar någon nytta eller ej, ch detta berodde i sin ordning å graden av deras tro. Behövde e stödet av yttre tecken, i sig jälva maktlösa men kanske med n förmåga att suggerera otrana- e sinnen och samla tankarna ring brännpunkten?

Royce hade en instinktiv mot- ilja mot att använda dylika me- el. Han tyckte, att det hade n bismak av charlataneri och att let minskade och decentraliserade ans egen kraft.

Men det var mycket "unga sjä- ar" han hade att göra med, och an kunde inte på förhand veta vilken mån mod och hängivenhet kulle stå dem bi.

Han varskodde dem inte om nå- onting. Endast då Herron på morgonen gjorde invändningar not att fortfarande förhålla sig assiv och förklarade, att det ba- a var att samla ett överflöd av kraft och energi, svarade han på itt lugna sätt, att krafterna snart kulle komma till använding — ill full användning.

Själv promenerade han upp till len högsta kullen på heden och stannade där i flera timmar och åt den klara, höga luften, som kom från havet, svepa om sig.

Då han återvände i skymningen, gav han Charles vissa order och gick därefter in till Herron.

Herron satt och skrev ett brev och slutade det just i detsamma.

— Jag har skrivit till Choate, sade han kort. Han har mina af- färer om hand, och jag tycker det är rådligast att låta honom veta, att jag gör ett försök att bli en fri människa — i händelse det icke lyckas.

Han hade nu vant sig att röra sig obehindrat i Royces och Char- les' närvaro, men han vägrade fortfarande att ta emot Dora utan att ha iakttagit de vanliga försik- tighetsmåtten. Då Royce sade ho- nom, att han bett fru Herron komma upp klockan fem, såg han därför hastigt på klockan. Den fattades fem minuter i fem.

— Jag kan inte ta emot henne så här, sade han envist.

— Nej, det begär jag inte. Ni ska lägga er på soffan. Jag ska binda er.

Herron hade en frisk och stark människas hela motvilja mot att intaga en liggande ställning; utom då han själv hade lust till det, men han hade lärt sig lydnad under dessa dagar. Han bet ihop tänderna och teg och gjorde, som han blivit tillsagd.

Royce spände fast de starka remmarna, som höllo honom fån- gen.

— Jag är säker på att de skul- le brista, om jag bände på dem, anmärkte Herron bistert. Om ni tror, att jag får ett anfall, begri- per jag inte varför ni bett henne komma upp.

Royce svarade inte, och i samma ögonblick stod Dora i dörren.

Hon var litet magrare och sma- lare, och det fanns inte längre spår av det forna hårda uttrycket i hennes ögon, men det modiga sinnelag, som alltid varit det mest betecknande för henne och det för- härskande draget i hennes natur, tycktes ännu mera framträdande och fördjupat, noblare, mähända av ett mer förandligat och mindre fysiskt slag.

Hon satt mitt emot Herron på en braskudde, som hon latit bära in i rummet. Royce satt emellan dem.

Och så började de samtala. Royce visade dem två små hän- gen på silverkedjor. De voro båda utskurna ur en egendomlig blå sten och hade ord ingraverade på dem. Han sade, att han önskade, att de skulle sätta dem på sig och alltid bära dem.

— Jag har fått dem av en man, för vars kunskap jag hyser stor vördnad, och han säger att de är en talisman mot det onda. Det är kanske värt att beaktas och att man kommer ihåg det.

Och sedan berättade han för dem episoder och intressanta ex- periment, varvid nästan alltid framlyste i samband med det ked- da den godhet, som finnes på bot- ten hos alla, även hos de sämsta av oss, och som då och då kom- mer fram. Ibland skämtade han, och till och med Herrons anmärk- ningar voro snarare lustiga än bittra. Det var i alla avseenden en likadan afton, som de tillbrin- gat mången gång förut, endast med den skillnaden, att Royce tycktes ovanligt vaksam på den minsta skiftning i röst eller sätt hos de båda andra.

Och så avstannade sakta sam- talet, och det blev tyst.

Genom Doras själ drogo främ- mande tankar, sådana som Royce sagt henne, att hon skulle visa till- bäka, bittra tankar, en beklämmande känsla av hur lönlöst allt var, hur förtvivlat. Hon insåg plötsligt, att de ingen rot hade hos henne själv, och så sade hen- ne strax därefter intuitionen, att det var Stephens tankar, som an- tingen direkt överförts till henne eller som ännu svarade som vib- rationer i luften omkring henne.

Detta underbara nya, som kalla- des kärlek och inte det minsta li- nade vad hon trott kärleken vara, grep till vapen. Ögonblickligen besjälades hon av en längtan att kasta sig mellan Stephen och de sa betryckande tankar, och då hon såg upp, märkte hon, att han iakt- tog henne med vända blicken.

Royce steg upp.

Han föreföll längre, mera impo- nerande, och hans röstvibrationer

—Den stund vi väntat på är kommen, sade han stilla. Jag an- befaller oss med själ och kropp i av kraft. den allsmäktiga Gudens händer.

Han lade handen på Doras hu- vud och sade:

— Sådan er kärlek är, sådan blir hans kraft.

Och så gick han över till Her- ron.

— Var modig, så är faran ringa. Gör motstånd med all er makt.

Och därpå spände han upp de remmar, som bundo Herron.

Royce!

Det var ropet från en man, som kastats i havets djup.

Royce stod vid foten av soffan med händerna utsträckta och det lugna, av deltagande präglade an- siktet nedböjt över honom.

*

På något undermedvetet sätt såg Dora vad inte det jordiska ögat kunde se eller jordiska sin- nen uppfatta.

Det var som om olika vindar drabbat samman i rummet och allt blivit till ett öde kaos. Och än- då, fast hon hörde det, var tyst- naden obruten, då hon spände örat och lyssnade.

Det lyste dunkelt och skuggor rörde sig av och an, och ändå kun- de hon se skenet från brasan och det dämpade lampskenet genom skärmen, då hon ansträngde sin syn.

Men mörkret och skuggorna höll- o sig utanför kretsen av de tre i rummet. Innanför densamma var det, tycktes det henne, som en vävnad av silvertrådar, vilka sträckte sig från henne till Ste- phen, från honom till Royce och tillbaka igen. Trådar som bundo dem vid varandra, skiftade och förändrades, lyste och vibrerade.

Det tunga mörkret utanför tyck- tes samla sig över Stephen, bli allt mörkare, allt intensivare — och ändå utan form, ett hotande något, som inte kunde urskiljas. Det dolde honom för henne, så att hon inte längre var säker på vad som var skugga och vad som var Stephen själv.

Hon uppgav ett rop och reste sig till hälften.

— Rör er inte! Var stilla!

Det var Royces röst, men om han verkligen talat eller ej, kun- de hon inte säga. Instinktivt föll hon på knä och tvang sig att flytta blicken från den där skug- gan, som rörde sig av och an, till Royce själv, som stod så lugn och vaksam och uppfylld av medlidan- de, men hon kände, att den ir- rande skuggan tog allt fastare konturer, såg att den började lik- na en vrångbild av en människa.

Hon såg de där hemska händer- na höjas tum för tum, mot hans vilja tvinga sig upp till hans hjär- ta, till hans strupe, gripa tag i hans kläder och slita i dem. Och så blev det ännu ohyggligare, ty det var Stephen — och ändå inte han. Där syntes två gestalter, föredigt och dunkelt men ohygg- liga att skåda. Den ena var som en tät skugga av Herron, som lik- som kom från honom och ändå utformades ur mörkret omkring dem, den andra var det utplhade ansiktet av den man hon älskade.

Theten: — Varför slutade ni er för- ra plats?

Den söta konterslickan: — Jag var ertappad när jag kysste chefen.

— Hm. — Ni kan börja i morgon. . .

ROYAL YEAST CAKES

BAKAR UNDERBART HEMBAKAT BRÖD.

Högsta Kvalitemärke för över 50 År

Midsommartinget

(Forts. fr. sid 1.)

ålderdom redan som ung. Men för att kunna åstadkomma en trygg- ad ålderdom behövs den pengar. Vi kunna därför inte göra annat än att samla och tigga oafbrutet. Som närmaste mål satte talaren en fond på 10,000 dollars. När detta mål är nått uppställa sig andra frågor, att skaffa jordlott, att få till stånd en byggnad etc. Visserligen finns det ålderdoms- hem i landet, men hur mycket mera betydelsefullt, vilken större källa till glädje och trygghet vore det ej att ha ålderdomshem, där svenska språket talas, där allting är svenskt. Talaren ville rekom- mendera det förslag, som profes- sor Lager förra året framlade i S. C. T. och hoppades att frågan skulle ytterligare redas ut i de föreningar, som borde bildas i allt större antal i landet.

Efter Mr. Lundeens anförande talade professor Bergsagel, som representant för de norska bygde- lagen. aHn uttalade sin glädje lagen. Han uttalade sin glädje att vara i tillfälle att kunna be- vista det svenska midsommartin- get och frambar en hälsning från det norska Canada, som är samlat i bygdelagen, vilka nu stå inför sin stora "bygdelagsstevne" den 10—12 juli i Swift Current. Pro- fessor Bergsagel redogjorde så i korthet för vad de norska bygde- lagen var för något och hur de 1925 sammanslogos till en organi- sation. Han uttalade sin förhopp- ning att en sammanslagning snart skulle komma till stånd i ett stort skandinaviskt förbund för att hjälpas at att lösa de problem, som gemensamt uppställa sig för alla skandinaverna. Vi äro ett folk och en ras, och vi borde till- sammans göra nytta för det land, där vi slagit oss ned under samma förhållanden.

Manskvartetten 'Swithiod' sjöng så ett par sånger. De klara rena stämmorna klingade vackert ut över nejden.

Professor C. H. Lager höll där- efter ett synnerligen intressant tal över ämnet "Svensk idogenom en ny värld", vilket praktiska mål på grund av sitt stora intresse blir föremål för ett utförligt omnäm- nande i nästa nummer av S. C. T.

Gemensam middag intogs däref- ter, och programmet fortsatte. Vi återkomma till denna centre del, liksom till måndagens förhandling- ar och festligheter, vilka bl. a. innehöll uppmärksammade tal av professor K. A. Hjort och Axel J Carlson.

Förbundets nya styrelse fick följande sammansättning: Ordf. H. P. A. Hermanson; vice ordf. C. H. Lager; sekr. O. L. Holmgren; bitr. sekr. A. Anderson; litteratur- sekr. Carl-E. Rydberg; kassör J. Angman; suppleanter J. W. Lun- deen och Otto Nilson; revideringsk- kommitté Carl-E. Rydberg, A. Anderson, K. Erland Ridderstråhle; förvaltningsnämnd för ålderdoms- hemsfonden N. E. Johanson, P. Lindgren, Frank Pearson.

I förbundets namnfråga kunde ingen enighet uppnås, varför det gamla namnet kvarstår.

Om jag vore domare....

Bilforarna nyttjerhet har blivit ett allt mer aktuellt spörsmål, da man börjat vakna inför alla de o- lyckor, som direkt eller indirekt förorsakas av alkoholmissbruk. Vi återge här ett utdrag ur en artikel i Bonniers Veckotidning av mär- ket "Gamle Adam" (författaren Erik Lindorm), under rubriken 'Precisionsarbete':

"Färdknäppen har sedan heden- hös här i landet varit flitigt nytt- jad av alla slags körsvenner, och även om det som en följd därav stundom hänt att både häst och kusk, vagn och passagerare trillat i diket, så har det tillhört sällsyn- heterna. Ty även om människorna på kuskbock och baksäte varit full- a och galna, så ha dock hästarna, gudskelov, alltid varit nyktra. Och en nykter häst har i allmänhet så mycket omdöme, att han håller sig och fordonet kvar på landsvägen, så länge han icke blir skrämd eller råkar i sken.

En full åkardräng reder sig all- tid, men en full chaufför kan inte köra många meter förrän han blir upptäckt. Att föra en bil är näm- ligen precisionsarbete, det fordrar en klar hjärna och en säker hand. Det kan man däremot inte säga om gamla tiders körning. Så länge det fanns en landsväg, och han, som satt på kuskbocken, kunde hålla sig kvar på denna obekvämma plats och då och då sluddra ett smac- kande läte med läpparna, brukade det gå bra.

Att binda en chaufför, som skall utföra sitt ansvarsfulla och gra- vande arbete, på en styrketåg, är sålunda icke samma ofarliga saf- som att beskänka en forna tiders droskkusk. Ett precisionsarbete brukar bli fördärvat av den rin- gaste dosis alkohol. Det behövs ju bara en liten darrning på handen, en sekunds felbedömning av situ- ationen för att olyckan skall vara framme.

Men den gamla seden sitter segt i, och människorna synas icke ha uppmärksammat svårigheten i att föra ett snabbt framrusande mo- tortordon och en gammal mäklig hästdroska. Därför sticka de vid utflykter gladelligen fickflaskan även åt honom, som sitter vid rat- ten. De betänka icke, att blott nå- gra droppar kunna förhärva det skickligaste precisionsarbete. Några centimeters körning närmare den slippriga dikeskanten bara och olyckan är över dem.

Men när bilen ligger med hju- len i vädret och polisen förhör de överlevande, så heter det alltid:

— Jovisst hade vi lite sprit med oss, och visst dräck aven föraren, men det var så obetydliga kvanti- teter, att det absolut inte kunde ha inverkat. Det var en ren o- lyckshändelse.

Mycket möjligt att ingen var berusad, men chauffören hade dock inmundigat alkohol. Och när man vet att aven det minsta kvantum sprit är odesdigert vid precisionsarbete, så har man rätt att draga sina slutsatser.

Jag har lagt märke till att vid nio bilolyckor av tio, chauffören brukar bedyra:

— Jag hade bara tagit en sup och ett par halvor pilsner. Och det kan man väl stå för.

Ja, det är sant, men det var inte fråga om det nu. Frågan är om man efter en sup och ett par hal- vor pilsner kan utföra det preci- sionsarbete, som består i att i god fart föra en bil på en livligt trä- fikerad landsväg eller i vagnträng- seln på en stockholmsgata.

Alltid när jag läser dessa chauf- förernas troskyldiga försäkrin- gar, att de absolut inte druckit mer än en snaps och ett par hal- vor pilsner, ler jag ett igenkän- nande leende. Det må vara sant eller inte, jag fäller dem ändå. Det spritkvantum, som inte är farligt när man sitter vid ett väggfast bord eller går på sina fötter kan bli den droppe, som får olycksmattet att flöda över när man sitter vid en bilratt eller flyger fram med högsta tillåtna (eller otillåtna) fart.

En enda snaps, kryddad med de- rus hastigheten tänder i blodet, kan föryiso åstadkomma märk- värdiga ting.

Men sådant tänker folk inte på, varken chaufförer eller passage- rare. Därför svåra de förra trosky- ldigt på att de inte druckit alls så mycket. Och de senare bjuda allmänt på en klunk ur flaskan. En "mättlig" klunk för all del.

Vore jag domare skulle jag al- drig frikänna sprinen från andel i bilolyckor förrän det konstaterats, att chaufförerna icke druckit en droppe under olycksdagen. Och helst inte föregående dag heller.

Ladugårdshygienen grundlägges samtidigt med Ladugården.

Handeln med lyxmedel har i vara dagar kringgärdats med ett helt system av föreskrifter för säkerställande av att inga hälso- vådliga eller förfalskade varor ge- nomföras. Allmänheten, kvalitets- kritisk här i stort sett samma hygi- eniska huvudorsak men sträcker sig betydligt längre. Även ur hälso- synpunkt tillåtna varor kunna ju hava ganska växlande godhet och de nuvarande kontrollanstalterna söker med gva allmänheten, mån- ta möjliga anledning att mta. Be- träffande mjölken har denna strä- van framträtt på flera sätt: lag- stadganden beträffande fetthalt och frihet från forureningar, me- jeritekniska anordningar, varige- nom mjölkens och mjölkprodukter- nas behandling mottagsvanligen hygienisk, samt åtgärder för er- hållande av god mjölk från leve- rantörerna. I detta sistnämnda bottna alla sådana strävanden, e- dan en god råvara är huvud- villkoret för erhållande av goda mejerivaror.

En åtgärd, som i detta avseende haft stora och direkt avläsbara verkningar, är kvalitetsbetalning- en av mjölken. Redan ur rätt- visesynpunkt fär det betraktas, såsom riktigt att för en bättre vara erhålles högre betalning, men därtill kommer, att detta betal- ningssätt visat sig utgöra en mycket god sporre för höjning av den genomsnittliga mjölkkvalite- ten. När leverantörerna få regel- bundna meddelanden om resultat vid undersökning av mjölken, ha- va de en säker ledning i sina strä- vanden att framställa en god mjölk. För många är det emeller- tid inte alltid lätt att avgöra, vil- ka åtgärder, som behövas för att förhindra eller avhjälpa mjölkfel. Vi redogöra här i korthet för de viktigaste mätt och steg beträf- fande ladugården, som hava infly- tande på mjölkens godhet.

Redan vid ladugårdens plane- ring och uppbyggande bör man anlägga hygieniska synpunkter. Tomten bör vara torr av naturen eller möjlig att effektivt torrlägga. Sodertutning av en grusås är i flera avseenden idealisk. Skydd för starka vindar bör finnas, men man får icke krypa in i skogens skugga. Solens ljus och värme hava nämligen det största hygieniska värde. För att bäst utnyttja detta förlägges huvudfronten i V — O. Sommarvärmen motverkas av korsdrag och flugorna bekämpas med att i och utom ladugår- den hållas så torrt och rent som möjligt samt med tjänliga, därtill avsedda medel.

Vid planerandet får man icke glömma det hygieniska värdet av god godselvård och förutsättning- arna för densamma samt att rast- gården skall hava ett soligt och skyddat läge.

Ladugården bör vara ljus och rymlig. Med god placering av fönsterna kräves en sammanlagd fönsteryta, som är lika med minst 1-10 av golvytan. I många fall är det fördelaktigt att placera fön- sterna högt och hängande.

Kall luft är icke densamma som frisk luft. Ladugården skall därför vart klimat vara väl ombonad men hava goda ventilationsanordnin- gar. Dubbelfönster utestänger kyla och motverkar fukt. Fönsterna skola ga att öppna för effektiv sommarvädring. Väggarna uppföras av förbandenvarande lämpligt material. Sten, tegel-, eller be- tongvägg skall alltid hava luftka- nal och trävägg alltid göras av torrt virke och tätas väl.

Det starkaste och samtidigt mest hygieniska golvet är ett or- dentligt cementgolv. Den förhäms- tra fördelen med ett sådant är, att renhållningen lätt går för sig och blir effektiv. Golvmaterial, som själv suggerar flytande spillning eller medför fogar, där spillning fastnar, eller tränger ned under golvet, är förkastliga. Sådana golv bliva en stämlig orsak till luft- förskämning och därmed också till mjölkfel.

Innerlaken skola vara täta. Vid läggning av innerlaken eller golv för föderskulle, skall tillses, att inga springor uppstå och des- utom att golvet har nödig styrka utan förmindskad enthet must- stå påfrestningar av foder, eventu- ell [illegible] m. m. genom sådana springor, medföra damm på dra- ren och i mjölken samt uppvärma ammoniakängor, vilka förorena fodret. Denna nackdel vidlåder av- ven ovan foderborden anordnade luckor för direkt nedtagning av foder. Sådant nedtag bör därför förläggas till särskilt rum, där också foderrotfrukter, som aldrig få uppläggas i ladugården, förva- ras.

Möjlighet till effektiv ventila- tion måste finnas i varje ladugård. Anordningarna måste vara anda- målsenliga, vilket icke utesluter, att relativt enkla sådana äro fullt effektiva eller t. o. m. att före- draga. Avlopp för luft anordnas bäst såsom trummor längs ladu- gårdens mitt. För att deras verk- kan skall bliva fullgod kräves om- sorgsfull tillverkning och god värmeisolation. En trätrumma med kvadratisk genomskärning och 5 dm. sida räcker för 25 vuxna djur. Friskluftsintag anordnas bäst sa- som luckventiler på 2-3 av vägg- ens höjd. Cirkulationen regleras i avloppstrumman.

På grund av mjölkens stora be- nägenhet att upptaga i luften be- fintliga luktämnen, måste luften i ladugården vara särskilt ren un- der mjölkningen. Härför är icke tillräckligt att vanliga ventila- tionsanordningar äro i full funk- tion, man bör även tillse, att icke under eller omedelbart före mjölk- ningen luften bliver i särskild grad mättad med föroreningar. Utgödsling skall därför verkstäl- las i så god tid före mjölkningen, att även luftombyte dessförinnan hinner ske. Detsamma gäller alla arbeten som medföra damm. Fo- derrester, som bliva kvarliggande någon tid, råka i jäsning, varige- nom luften försämras. Rotfrukter, som förvaras i ladugården, sprida sin karaktäristiska lukt till mjöl- ken.

(Mjölkpropagandan.)

VID BEHOV AV BIL RING 27918

"CARLTIN" TAXI

Logan Ave., & King St.
Billig taxa.
Svensktalande chaufförer.

Sverige-Nyheter.

(Forts. från sid. 6.)

VÄSTMANLAND.

Dödad av elektrisk ström. Omkring 25-årige arbetaren Edmund Eriksson från Kungsådra blev häromdagen brand till döds av elektrisk ström. Han var sysselsatt med målning av ett trans- formatortorn i Skultuna och råkade därvid komma i kontakt med en led- ning på 16,000 volts spänning.

Häktad förskingrare.

Föreståndaren för skofabriken Os- carias i Örebro filial i Arboga, Karl Hugo Ekström, har häktats för för- skingring. Det förskingrade belopp- et uppgår till över 2,000 kr. Ekström är född 1903.

ÖLAND.

Kollision utanför Öland.

Under rådande dimma inträffade nyligen utanför Segerstad på Ölands sydkust en kollision mellan tyska ångba- ten Alfred Rehder på väg från Ham- burg till Skellefteå med stückegods och finska fyrmastade motorskonaren Nöste på väg från Hudiksvall till Hol- land med trälast. Skonaren fick hela förtiven uppriven, och en svår läcka uppstod. Ångaren eröll backlor i sta- ven. Nöste tog på släp av ångaren in till Kalmar.